

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 119

November 2013

Kære venner.

Sanchar 119 er klar, og jeg synes, det bringer nogle rigtig interessante artikler. Jeg håber, I vil nyde at læse dem:

- Pant Jis livshistorie – af Deepa Rana
- Fakta om Sumitranandan Pant
- Vi smiler og ler alle sammen på samme sprog – af Megan Pociengel med redaktionel hjælp fra Lisa Anderson, USA
- En ny milepæl i vores aktiviteter i Dhauladevi Block – af David Hopkins
- Forandringens vinde i Udyog Mandir – af David Hopkins

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Det betyder, at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Særlig tak til Lions Club Hvidovre for deres donation i anledning af deres 50 års jubilæum d. 26. oktober 2013. Vi modtog 10.000 kr.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage beskeden på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk

SANCHAR 119

Pant Jis livshistorie

Deepa Rana

Deepa kom til Lakshmi Ashram som elev for fem år siden og studerer nu på sin BA ved Kumaun University. Fra i år er hun blevet lærerpraktikant.

Sumitranandan Pant blev født søndag den 20. maj 1900 i den smukke bjerglandsby Kausani i Almora-distriktet. Hans fars navn var Ganga Datt Pant, mens hans mor hed Saraswati Devi. Hans fødsel den søndag var til meget stor glæde for faderen. Men blot syv timer efter hans fødsel døde moderen og efterlod faderen i stor sorg. Fasteren tog ansvaret for at opdrage den lille dreng. Faderen var direktør for teplantagen i Kausani. Hans første skoleår foregik i landsbyskolen i Kausani. Efter at have afsluttet 4.

klasse i en alder af ti år blev han sendt til Almora for at fortsætte sin skolegang i regeringens High School. Da han gik i 6. klasse så han et billede af den franske diktator Napoleon, og han blev meget påvirket af hans lange hår, så meget at han tænkte, at han også ville have sådan noget langt hår. Han satte stor pris på at være rigtig smart klædt på. Han var en vidunderlig naturpoet og skrev adskillige antologier med digte, der indeholdt bl.a. 'Veena', 'Pallava', 'Gunjan' og 'Uttara'. Alle disse værker afspejler hans eget liv.

Hvert år den 20. maj fejrer vi hans fødselsdag. Jeg har været på Lakshmi Ashram i de sidste fem år. Alle vi ashrapiger forbereder sammen et program med danse, sketcher og andre ting, der er baseret på hans liv, og opfører det for offentligheden i Sumitranandan Pant Museum. Jeg har også deltaget hvert år i dramaet om hans liv, noget som jeg har nydt meget. Vi begynder at øve os en uge før. Denne gang spillede jeg rollen som Sumitranandan Pants faster. Et pænt antal af lokale digtere så vel som de almindelige tilskuere kommer for at deltage i programmet. I mindet om Sumitranandan Pants liv tændte hovedgæsten den traditionelle olielampe for at indvie programmet. Dette blev efterfulgt af de små piger, der udførte en velkomstdans, mens pigerne fra regeringens Inter-College sang *Saraswati Vandana* som hyldest til gudinden Saraswati (kunstens skytshelgeninde).

Vi præsenterede derefter den første scene af vores drama, hvor Priti spillede rollen som Gusain, som Sumitranandan var kendt som, da han var en lille dreng, mens Manisha spillede rollen som hans bror. I denne scene er der en dialog mellem de to brødre, der handler om naturen. De næste to scener præsenterede glimt fra hans skolegang, og rollerne blev spillet af Priti, Manisha og Jyotsana. Så portrætterede dramaet Sumitranandan Pant, da han var ved at blive voksen, mens han fortsatte sine studier og samtidig skrev digte, og hvordan hans venner var over for ham. Monu spillede hovedrollen i denne scene, og hun gjorde sig virkelig umage, og alle nød hendes optræden. Efter denne scene læste nogle lokale digtere deres egne digte op for publikum, som rigtig godt kunne lide at lytte til dem. Til sidst blev der uddelt priser til de elever, som havde klaret sig bedst i den essay konkurrence, som Sumitranandan Pant Museum havde organiseret. Alt i alt gik dette års program rigtig godt.

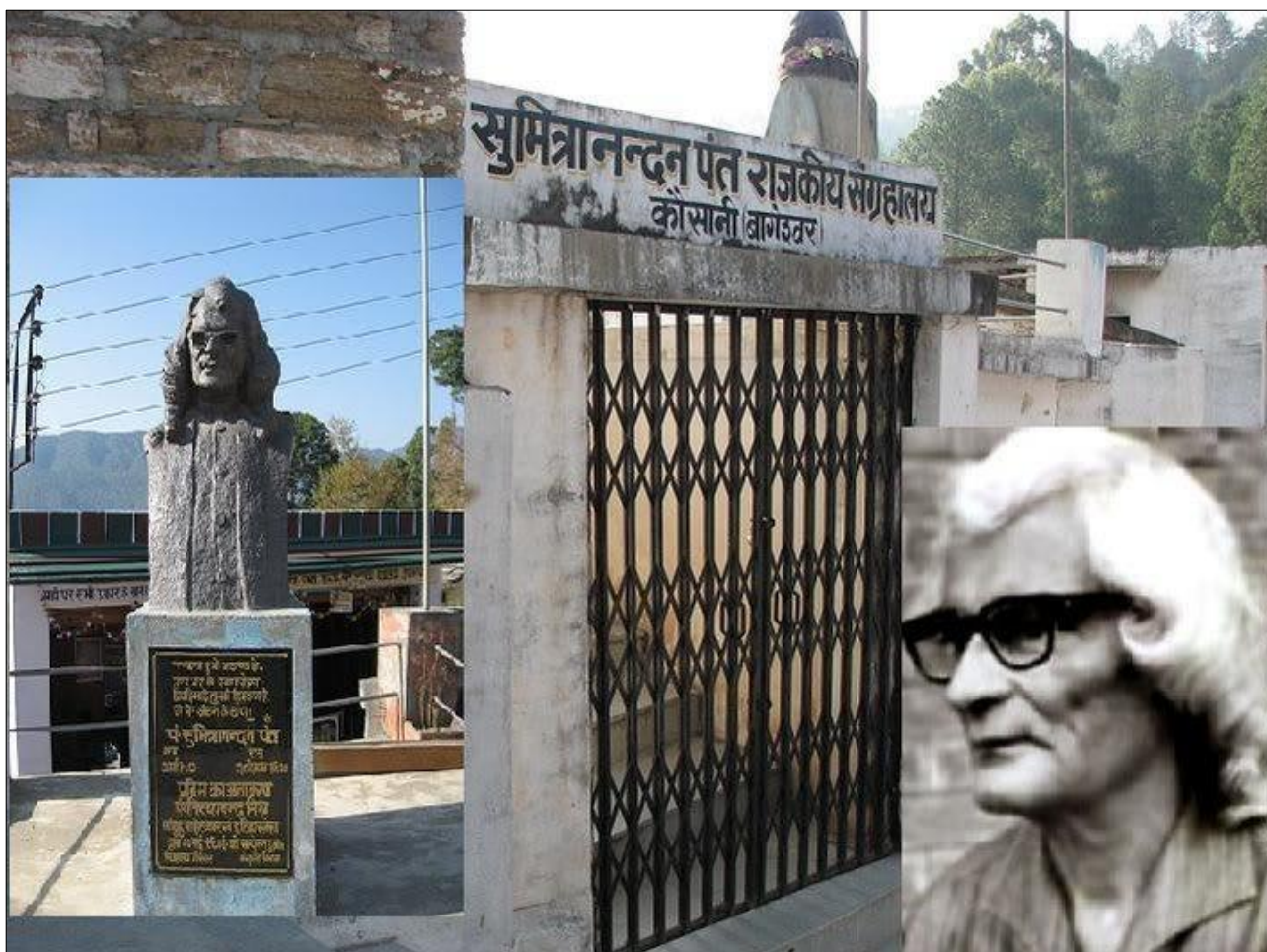
Fakta om Sumitranandan Pant

Sumitranandan Pant (20. maj 1900 – 28. december 1977) var en af de mest berømte moderne hindi-digtere. Han bliver betragtet som en af de største digtere fra *Chhayavaadi-skolen i hindi-litteratur*. Pant skrev for det meste på sanskrit-hindi. Pant har skrevet otteogtyve værker, der inkluderer digte, skuespil på vers og essays.

Pant blev født i landsbyen Kausani i Bageshwar-distriktet, i Kumaons bjerge. Hans mor døde få timer efter hans fødsel. Han fik navnet Gosain Dutt. Hans skolegang fandt sted i Almora. Efter immatrikulationen flyttede han til Kalakankar nær Prayag. Han kunne ikke lide sit navn, så han gav sig selv et nyt navn "Sumitranandan Pant".

Ved siden af *Chhayavaadi-digte*, skrev Pant også progressive, filosofiske (influeret af by Sri Aurobindo), socialistiske og humanistiske digte.

Pant er den første hindi-digter, der modtog Jnanpith Award i 1968. Han fik den for en samling af sine mest berømte digte, med titlen *Chidambara*. Han modtog *Nehru Peace Prize* af Sovjetunionen for *Lokayatan*. Pant fik "Sahitya Kala Academy" prisen for "Kala Aur Budhdha Chand". Den indiske regering ærede ham med 'Padmavibhushan'.

Pants barndomshjem i Kausani er blevet omdannet til et museum. Dette museum udstiller nogle af hans ejendele, udkast til hans digte, breve, priser osv.

Vi smiler og ler alle sammen på samme sprog

Megan Pociengel med redaktionel hjælp fra Lisa Anderson, USA

I sommermåneden juni 2013 rejste sytten kvinder sammen med deres klasselærere fra St. Catherine University tværs over verden fra staten Minnesota til det nordlige Indien. Ved ankomsten til den lille landsby Kausani i Uttarakhand var den lange ventede del af turen – nemlig at møde pigerne og kvinderne i Lakshmi Ashram endelig en realitet! Skønt stien op ad bakke til to Ashrammen i starten viste sig at være en kamp, voksede vores forventninger, mens vi vandrede opad og så velkomstschildet. Vi var meget heldige, at vi mødte Radha Bhatt og lærte om historien, nemlig hvordan det at uddanne piger på Lakshmi Ashram i det sidste halve århundrede har spredt ringe i vandet gennem eleverne og har skabt en kulturel ændring i forhold til at uddanne piger i Indien.

Da vi kom på besøg den næste dag, var vi ligeså nysgerrige over for pigerne, som de var over for os. Klasseværelsets vægge var dækket af elevernes værker, kort, opgaver, et billede af Gandhi og andre forskellige undervisningsmaterialer. Vi fik mulighed for at se, hvor ubesværet pigerne spandt uld. Da vi så kom til, smilede og grinede de ad vores kluntede forsøg. De inviterede vores klasse til at deltage i en sund frokost sammen med dem. Det var en fin oplevelse. Ashram-elevernes fællesskab, varme og hengivenhed føltes af alle, og smilene var smittende.

I løbet af ugen kunne vores klasse deltage sammen med pigerne i de daglige gøremål, som f.eks. at pille kartofler, luge i haven og rive fyrrenåle sammen i den tætte Himalaya skov, der omkranser ashrammen. Personligt deltog jeg i en gruppe, der gik i skoven for at rive fyrrenåle sammen, og jeg blev helt fortryllet, da de sang Bollywood sange sammen med en af mine klassekammerater. På tilbagevejen fyldte nogle af pigerne deres vandflasker fra et vandreservoir i bjergsiden. Hvad der slog mig mest, var hvordan deres livstil er bæredygtig, og hvordan de lever i harmoni med jorden.

Gandhis traditioner og værdier, vi var kommet for at lære, blev udlevet dagligt i alle deres handlinger.

Da ugen var ved at være gået, blev der arrangeret en sammenkomst, hvor vi udtrykte vores taknemmelighed over at være gæster i Lakshmi Ashram ved at synge nogle få velkendte amerikanske sange og gav dem nogle ting til klasseværelserne som en del af takken for sådan en fantastisk gæstfrihed. Pigerne optrådte derefter med unikke danse, og deres sange var utrolig smukke, mens de fortalte os traditionsrige historier i bevægelse til musikken. Vi fandt ud af i løbet af vores besøg, at vi smiler og ler alle sammen på samme sprog. Vi vil for altid være taknemmelige over, at vi fik mulighed for at besøge Lakshmi Ashram.

En ny milepæl i vores aktiviteter i Dhauladevi Block

David Hopkins

Daggryet mandag d. 16. september var fugtigt og tåget, men alle var optimistiske. Tågen ville sikkert lette hurtigt, så vi kunne nyde solens varme. Neema og jeg var ankommet til landsbyen Chalmorigara tæt ved Danya den foregående eftermiddag, så vi kunne være til stede og bevidne starten på en ny udfordring for Lakshmi Ashram, især for vores feltteam i Danya, nemlig åbningen af et andelsmejeri. I de sidste mange år havde det lokale team, under ledelse af Ms. Chandra Pant, fået en masse erfaring ved implementeringen af projekter, som foku-

serer på naturresurseforvaltning, og i 2004 blev Lakshmi Ashram udvalgt til at være en af de implementerende organisationer for et program, der blev støttet af Sir Ratan Tata Trust i Mumbai.

Dette program, der hed *Himotthan Pariyojna*, (Him + Utthan = Løft + Himalaya, Pariyojna = Projekt) fokuserede også på naturresurseforvaltning. Så vidt muligt skete planlægningen på lokalt niveau og søgte at imødekomme kendte problemer i lokalsamfundet. For eksempel sagde landsbyen Parai, at et af hovedproblemerne, som de havde, var rent drikkevand. De foreslog, at der blev inkluderet en drikkevandsplan for deres landsby i programmet, og det blev man enige om. Et vigtigt aspekt er, at lokalsamfundet forventes at bidrage med enten arbejdskraft eller penge til enhver aktivitet i programmet. Således bar landbyboerne i Parai alle de nødvendige byggematerialer ned fra vejen til deres landsby, og de bidrog også med arbejdskraft ved lægningen af rørledningen og bygningen af tanke til opbevaring af vand.

Lakshmi Ashram har fulgt den succesfulde implementering af dette program og er nu blevet udvalgt til at implementere anden fase af *Himotthan Pariyojna*. I løbet af 2011-12 blev der forberedt en detaljeret projektrapport, som skulle implementeres over tre år fra 2012-15, og projektet er nu påbegyndt. Titlen er 'Natural Resource Based Livelihood Project', og dette program byder på nye udfordringer for feltteamet. Det, som er valgt til at begynde med, er et kvindedrevet mejeri. Projektet vil tilbyde support til mejeriet i startperioden, men målet på lang sigt er oprettelse og formel registrering af et andelsmejeri med kvindelige producere, som derefter skal fungere som en selvstyrende enhed. Den administrerende bestyrelse er allerede blevet valgt af landsbyernes kvindeselvhjælpsgrupper. Den formelle registrering vil finde sted inden for de næste seks måneder. Navnet på andelsmejeriet vælges af medlemmerne

I de sidste ni måneder har feltteamet aktivt arbejdet sammen med de lokale for at motivere dem til at tage imod denne udfordring, hvis underliggende formål er at hæve det økonomiske niveau for deltagerne. Nogle af landsbyerne i området er nye for teamet, så vores team har været nødt til at arbejde hårdt for at vinde landsbyboernes tillid. Udover udkommeaspektet i projektet, er der også initiativer, der søger at udvikle det naturlige resursegrundlag for dyrehold, herunder udbredelsen af fodergræs og træer, forbedring af lokale racer, afholdelse af dyresundhedsmæssige lejre og demonstration af forbedrede fodringsteknikker.

Mejeriprogrammet forudser indsamling af mælk fra lokale bønder på fire centre, som så vil blive bragt til Danya, hvor det vil blive solgt direkte til forbrugeren via andelsmejeriet. Gennemførte undersøgelser tyder på, at de mindst skal have 100 liter om dagen, for at det kan løbe rundt, men stigende omkostninger kan betyde, at dette vil stige.

Vi stod alle tidligt op den mandag morgen, for mejeriet skulle formelt indvies klokken otte. De foregående tre uger havde været yderst hektiske for det lokale team og ledelsen af Himotthan Society i Almora. Ordre på udstyr til mejeriet var blevet givet, og vores teammedlem Shiv Datt Pande var personligt taget til Jaipur for at få leveret en mælkescanner til at bestemme kvaliteten af mælken. Han var så efter hjemkomsten fra Jaipur taget af sted til Ambala sammen med Adeel Rijvi fra Himotthan Society for at modtage det meste andet nødvendige udstyr, f.eks. mælkejunger og testudstyr. De vendte tilbage via Dehradun, hvor der blev købt en dybfryser til mejeriet. Han havde travlt til sent om søndagen med at indrette mejeriet.

Teamet havde også været på kursus den weekend for bl.a. at lære at fremstille *paneer* (hytteost) og *dahi* (yoghurt). Klokken syv tog Chandra og jeg af sted for at gå hen til mejeriet, Chandra bærende på et stort stålkar med yoghurt. Neema fulgte efter lidt senere. Vi nåede frem til mejeriet, der allerede var åbnet, og der gik ikke lang tid før adskillige piger ankom medbringende beholdere til at bringe mælk med tilbage, faktisk før den første mælk overhovedet var kommet! Et stort antal folk samlede sig hurtigt, bl.a. formanden, kassereren og sekretæren fra andelsmejeriet. De første mælkejunger ankom fra opsamlingsstederne, og et rødt bånd blev placeret på tværs af indgangen til mejeriet. Den blev klippet over af en af de ledende bønder fra området for officielt at erklære mejeriet for åbnet, og Chandra Pant holdt en lille tale for at takke alle. En lokalpolitiker, Mohan Chandra Joshi, udførte en traditionel Ganesh Puja for at velsigne virksomheden. I mellemtiden var der kommet adskillige kunder, der ville købe frisk mælk og også *paneer* og *dahi*.

Mejeriet er veludstyret med testudstyr. En lille prøve af hver eneste bondes mælk bliver taget dagligt ved opsamlingsstedet, og denne bliver så analyseret i mejeriet for at fastsætte fedtprocenten i mælken. Bønderne bliver betalt pr. liter på basis af fedtindholdet.

Vores feltteam står over for adskillige udfordringer for at gøre dette nye foretagende til en succes. De mangler helt klart ikke kunder, men for at bevare kundernes tillid vil de være nødt til ustandselig at sikre en høj kvalitet af mælken. Ligeså vil det kræve deres fulde opmærksomhed at

holde styr på det daglige regnskab. Lige nu vil vores feltteam have det største ansvar for den daglige drift af mejeriet. En lokal ung mand er blevet ansat som sælger, og projektet vil hjælpe med udgifterne til en andelsdirektør, men langsomt vil kooperativets kvindelige medlemmer selv overtage ansvaret. Man forestiller sig, at kooperativet også vil udvikle andre aktiviteter, som at sælge lokale landbrugsprodukter direkte til de lokale i butikker ved siden af mejeriet.

Der er stor entusiasme blandt de lokale kvinder for dette foretagende. Vi tror bestemt på, at de med backup støtte fra Lakshmi Ashrams feltteam og kursusaktiviteter fra Himotthan Society i de kommende måneder og år vil se dette nye initiativ blomstre. Lignende foretagender startet andre steder i Uttarakhand fremstår virkelig succesfulde og vil helt sikkert tjene som inspiration for medlemmerne i vores nye kooperativ.

Forandringens vinde i Udyog Mandir

David Hopkins

Udyog Mandir (*Arbejdets Tempel*) har været en integreret del af Lakshmi Ashrams aktiviteter siden 1970'erne. På den modsatte side af Kausani i forhold til Lakshmi Ashram ligger Anasakti Ashram, hvor Mahatma Gandhi i sommeren 1929 tilbragte godt ti dage. Efter uafhængigheden blev huset, hvor han havde boet, overgivet af regeringen til Uttar Pradesh Gandhi Memorial Fund, som stadig administrerer det i dag.

I halvfjerdsenerne gav de et stykke jord ved siden af Anasakti Ashram til Lakshmi Ashram, og der blev bygget et lille værksted, hvor et projekt, styret i fællesskab af Intermediate Technology Development Group i England and Appropriate Technology Development Association, arbejdede på at udvikle en bedre spinderok. Da dette projekt var afsluttet, blev Udyog Mandir, med rundhåndet støtte fra Lakshmi Ashrams Venner, i de tidlige 80'ere voldsomt udvidet. En melmølle og en oliepresse i underetagen betjente lokalbefolkningen, og da den øverste etage var færdigbygget, blev Lakshmi Ashrams bibliotek flyttet herover og åbnet som offentligt bibliotek.

I mellemtiden blev værkstedets aktiviteter under Anand Bhais ledelse hurtigt udvidet. Der blev i begyndelsen fokuseret på udvikling af forbedrede redskaber til de lokale håndværkere, der var optaget af spinning og vævning. Senere skiftede værkstedets fokus mere hen imod design og udvikling af forbedrede landbrugsredskaber. Udyog Mandir husede også vores centrallager af khadi-stof og færdigsyet tøj, som blev solgt i vores tre khadi-butikker i Kausani, Danya og Panuwanaula. Således summede det af aktivitet, når ashrammedarbejderne ordnede khadi-lageret, der sikrede, at forsyningerne blev gjort klar til de tre salgssteder, og de styrede også møllen og oliepressen. Mangel på tilgængelighed af sennepsfrø lukkede oliepressen, og så blev melmøllen flyttet over til Lakshmi Ashrams værksted, hvor den fortsat betjener de lokale. Nedgang i efterspørgslen på khadi-tøj sammen med forøget papirarbejde vedrørende dette fik os til at lukke vores butikker en efter en. Den sidste butik i Kausani lukkede i marts 2008.

Vi har været meget optaget af fremtiden for Udyog Mandir på langt sigt, for nu var kun værkstedet og biblioteket aktivt i brug, og meget af bygningen blev slet ikke brugt. Men den første store forandring opstod, da Uttarakhands statsregering godkendte et forslag om at bygge et museum for at reklamere for Sarala Behns liv og arbejde. Opførelsen af denne bygning blev foretaget af et departement på distriktsniveau, og den færdige bygning blev overdraget til Lakshmi Ashram i marts 2011. Museet blev bygget ved først at nedrive en del af Udyog Mandir, som ikke længere var i brug, og det blev formelt indviet i år den 5. juni (se Sanchar 118). Det indeholder en fin udstilling af billeder fra Sarala Behns liv samt nogle af hendes personlige ejendele, og der er stadig bestræbelser på at øge samlingen. Det har allerede vist sig at være populært for besøgende i Kausani.

I 2011 blev vi kontaktet af en lokal NGO, CHIRAG (Central Himalayan Rural Action Group), med hvem vi allerede havde tætte forbindelser. De introducerede os til et socialt foretagende, B2R Technologies (Business to Rural), som allerede havde etableret adskillige BPO (Business Process Outsourcing) centre i fjerne dele af Nainital distrikt for at skaffe beskæftigelse til den lokale ungdom. Jeg havde selv set det første af deres centre, i Orakhan, tæt ved CHIRAGs hovedkontor, og var meget imponeret.

Dhiraj Dolwani, medstifteren af B2R, mødte os første gang i september 2011 for at diskutere et muligt samarbejde, og ved dette første møde diskuterede vi mulighederne for at stille tilgængelig plads i Udyog Mandir til rådighed for etableringen af en landbrugs-BPO. Men der skete ikke store fremskridt efter dette begyndende møde. Et år eller mere gik, før Dhiraj Dolwani og hans team igen tog kontakt til os, og vi besluttede til sidst, at vi ville gøre biblioteksetagen klar til B2R.

I januar i år blev der afholdt et offentligt møde i Anasakti Ashram, og B2R præsenterede sig over for de unge mennesker, der var kommet til stede. De gav oplysninger om deres eksisterende centre i Kumaon og beskrev deres planer om at åbne et center i Kausani i samarbejde med Lakshmi Ashram. Ansøgninger blev modtaget fra den lokale ungdom, og der blev udvalgt to unge kvinder, som havde gennemført kurser, og som lige nu arbejder i et af de eksisterende B2R centre. De vil vende tilbage til Kausani centret, så snart det er blevet driftsklar.

I april blev der indgået en aftale mellem B2R og Lakshmi Ashram, og arbejdet med at renovere Udyog Mandir begyndte straks. Der blev taget beslutning om, at det ville være lettere at gennemføre det ved fuldstændig at genopbygge den øverste etage, som pt. husede biblioteket, end at forsøge blot at renovere det. Det tog adskillige uger at nedrive etagen, men de fleste af de originale bygningsmaterialer – mursten, træ, armeret jern og glas – er blevet genbrugt i den nye bygning. I maj blev byggearbejdet hæmmet af mangel på vand, mens den uventede voldsomme regn i juni forårsagede problemer med usædvanlig megen gennemsivning gennem loftet ned i værkstedet underne. Men i slutningen af juli stod en fin åben sal klar, hvor det tidligere byggeri var – et rum på godt 18 gange 9 meter. Nu i slutningen af september er B2R i gang med processen med rekruttering til det nye center, der i begyndelsen sigter mod at have en stab på omkring tres lokale folk. Nu venter vi alle spændt på den dag, når centret formelt vil åbne og skaffe de virkelig nødvendige muligheder for arbejde til de lokale arbejdsløse unge. Det vil give dem mulighed for at bo hjemme i stedet for at tage ned i lavlandet for at søge job.

Mens B2R har udført det afsluttende arbejde i rummet, som f.eks. elektrikerarbejde og lægning af klinker på gulvet, har Pooran interesseret sig for etagen nedenunder, og i skrivende stund har han ved at fjerne nogle indvendige vægge skabt et stort åbent rum, som nu vil huse Lakshmi Ashrams offentlige bibliotek. Det, der mangler, er at opsætte reolerne på en gennemtænkt måde, bøger på hindisprog og børnebøger i en afdeling og engelsksprogede bøger og vores særlige miljøsamling for sig selv.

Lakshmi Ashram er meget taknemmelig for den generøse støtte, vi har modtaget fra Spejdernes Genbrug i Farum sendt gennem Lakshmi Ashrams Venner, og for det vi har modtaget fra Raj Bhatt og Ajay Bhatt i London, hvilket har gjort det muligt at foretage restaureringen og ombygningen i Udyog Mandir i de sidste seks måneder.

Dette arbejde kunne slet ikke have været udført uden Poorans utrættelige anstrengelser. Han har haft travlt fra morgen til aften uden en pause med at hyre arbejdskraft, indkøbe nødvendige byggematerialer og bruge sin indsigt og fantasi til at forestille sig, hvad der kunne gøres for at sætte nyt liv i Udyog Mandir, således at bygningen kan fortsætte i de kommende årtier med at tjene den lokale befolkning.